

1) Nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 2001/29/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2001 r. w sprawie harmonizacji niektórych aspektów praw autorskich i pokrewnych w społeczeństwie informacyjnym, Republika Finlandii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Republika Finlandii zostaje obciążona kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 85 z 3.4.2004.

WYROK TRYBUNAŁU

(szósta izba)

z dnia 9 grudnia 2004 r.

w sprawie C-333/04 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (¹)

**(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego —
Dyrektywa 1999/92/WE — Ochrona pracowników —
Wystawienie na niebezpieczeństwo atmosfery wybuchowej —
Brak transpozycji)**

(2005/C 31/09)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-333/04 mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie, na podstawie art. 226 WE, uchybienia Państwa Członkowskiego, wniesioną w dniu 2 sierpnia 2004 r., Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: D. Martin i H. Kreppel) przeciwko Wielkiemu Księstwu Luksemburga (pełnomocnik: S. Schreiner), Trybunał (szósta izba), w składzie: A. Borg Barthet, prezes izby (sprawozdawca), J. Malenovský i U. Løhmus, sędziowie, rzecznik generalny: L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 grudnia 2004 r. wyrok, którego sentencja brzmi następująco:

1) Nie ustanawiając przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych w celu zastosowania się do dyrektywy 1999/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1999 w sprawie minimalnych wymagań dotyczących bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników zatrudnionych na stanowiskach pracy, na których może wystąpić atmosfera wybuchowa (piętnasta dyrektywa szczegółowa w rozumieniu art. 16 ust. 1 dyrektywy 89/391/EWG), Wielkie Księstwo Luksemburga uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążyą na mocy tej dyrektywy.

2) Wielkie Księstwo Luksemburga zostaje obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 228 z 11.9.2004.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony postanowieniem Corte Suprema di Cassazione z
dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie Honyvem Informa-
zioni Commerciali srl przeciwko Marielli De Zotti**

(Sprawa C-465/04)

(2005/C 31/10)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 3 listopada 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Corte Suprema di Cassazione z dnia 11 czerwca 2004 r. w sprawie Honyvem Informazioni Commerciali przeciwko Marielli De Zotti.

Corte Suprema di Cassazione zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

„czy w świetle brzmienia i celu przepisu art. 17 dyrektywy nr 86/653 z dnia 18 grudnia 1986 r. oraz ewentualnie zawartych w nim kryteriów ustalenia wysokości przewidzianego w tym przepisie świadczenia wyrównawczego, wykładni następującego po nim art. 19 należy dokonywać w ten sposób, że krajowy przepis wykonujący dyrektywę może zezwalać, by układ (lub umowa) zbiorowy (wiązący strony określonych umów), zamiast świadczenia wyrównawczego należnego przedstawicielowi handlowemu na warunkach określonych w art. 17 ust. 2 i płatnego zgodnie z wynikającymi z niego kryteriami, ustanawiał świadczenie wyrównawcze, które z jednej strony jest należne przedstawicielowi handlowemu bez względu na wystąpienie przesłanek wskazanych w dwóch tiret rzeczoności ust. 2 lit. a) (i dla części tego świadczenia wyrównawczego, w każdym przypadku rozwiązania umowy), a z drugiej strony, którego wysokość jest ustalana zgodnie z kryteriami wskazanymi w układzie zbiorowym a nie kryteriami wynikającymi z dyrektywy (i jeżeli jest to właściwe, w maksymalnej wysokości wskazanej w dyrektywie); to jest świadczenie wyrównawcze ustalone (bez żadnego konkretnego odniesienia do zwiększenia wielkości obrotów spowodowanego przez przedstawiciela handlowego) na podstawie ustalonych części procentowych wynagrodzeń otrzymanych przez przedstawiciela handlowego w czasie trwania umowy, z takim skutkiem, że nawet gdy w sposób maksymalny bądź znaczny spełnione są warunki, z którymi dyrektywa wiąże prawo do świadczenia wyrównawczego, w wielu przypadkach świadczenie takie musiałoby zostać wypłacone w wymiarze niższym (także dużo niższym) niż maksymalny wymiar przewidziany w dyrektywie, a w każdym razie niż wymiar, który mógłby zostać ustalony w konkretnym postępowaniu przez sędziego, gdyby nie musiał on stosować sposobu obliczenia wskazanego w układzie zbiorowym zamiast zasad i kryteriów zawartych w dyrektywie;